

„Danstieren“

et ugentligt Aukheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstieren“ udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Blad i betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Til Abonnenterne.

For at saa rigtig moner og abonnenter til dette Blad inden Nystaar tilbyde vi følgende:

For 100 og Ab., en Davis Synastine, værd \$60.00

75 „ en Edison Home Phonograph, værd \$35.00

60 „ 2 Maanedes Ophold paa Miami College.

50 „ en ny Bicycle, værd \$25.00

30 „ et smukt og godt Stueur, værd \$15.00

20 „ en Guitaar samt Harmonika, værd \$10.00

15 „ Bøger fra vort Forlag for \$7.50

10 „ en lang Kuffet, forheret 25 Mænge, værd over \$5.00

5 „ Salmebog Nr. 33, med Noter i Guld, Pris \$2.80

3 „ Salmebog Nr. 30 eller 31, med Noter i Guld, Pris \$1.80.

Betaling for Bladet til d. 1. Januar 1901, \$1.50, maa ledsage enhver Bestilling for Bladet, men disse kunne godt indsendes til forskellige Tider, kun maa de være os i Hænde før Udgangen af dette Aar.

Præmierne kunne ombyttes i Forhold til det indsendte Antal Abonnenter, til Gs.: For 30 Abonnenter gives en Maanedes Ophold ved Blair College (i Stedet for Stueuret), for 15 Abonnenter en Kuffet og Bøger for \$2.50, o. s. v., o. s. v.

Enhver Abonnent, ældre saa vel som ny, der inden Jul har betalt „Danstieren“ i Forud for Aaret 1900, vil saa en lille ny Bog frit tilsendt.

Nærmere Beskrivelse af de ovennævnte Præmier kan, af Mangel paa Plads, ikke gives her i næste Uge.

Danish Luth. Publ. House.

Vi beklage, at dette Nr. af Bladet ikke, som i sidste Nr., antog det kan udgaa i et stort Antal Videnskabsnumre, fordi nogle Billeder, som skulde indrykkes deri, ikke kunde faas i Tide. Vi haabe at kunne indrykke dem i næste Nr.

Hermend bringer vi de sidste to Korrigeringer fra Hr. Vessellerer Ad. J. Levin, Kasserer i Komiteen for Bespisningen af Arbejdslojes Kvinder og Børn.

Som vore Lesere vil erindre, havde vi anmodet Hr. Levin om, saafremt den allerede 18. Sept sluttede Bespisning ikke havde Gæld, der skulde betales, da at indbetale de af „Danstieren“'s Lesere ydede Bidrag til Bisshop, Dr. theol. Skat i Nordam. Denne haabe nemlig optjoret til yderligere Hjælp af de ulgkærligstillede arbejdsløse Familier — en Hjælp, der kunde bringes disse gennem Menighedsplejeforeningerne.

Som det af nedenstående vil fremgaa, har Hr. Levin været saa elskværdig at efterkomme dette vort Ønske — og vi tør saaledes nære det sidste Haab, at Gaven fra „Danstieren“'s Lesere naar ud til netop de reite, nødlidende Familier. At den ogsaa vil blive ledsaget af et varmt Haandtryk og et godt Bidnesbyrd om den sande barmhjertige Samaritan, vil mangfoldigt forsøge Gavenes Bærd — og glæde de mange Givere herovre.

„Danstieren“ Nr. 40 (11te Okt.) bragte vi Korrigerer for Nr. 300.02; her korrigeres nu for de to Resubskriptions henholdsvis Nr. 370.00 og Nr. 140.97.

— Saaledes har vi bragt Korrigerer for den hele indsamlede Sum, der beløb sig til Nr. 810.99.

De to omtalte Skrivelser lyde:

„Deres ærede Skrivelse af 3. ds. har jeg modtaget, tiligemed 2de Postanvisninger til Bøls af tilsammen Kr. 510.97. Da Indsamlingen til Bespisningen af Arbejdslojes Kvinder og Børn er sluttet — nogle Dage efter Ledoutens Ophør, og et lille Underfund

dækket, saa indbetale jeg Bølsbet, ifølge Deres Instruktions, til Hr. Bisshop Nordam, hvis Korrigerer indlagt følger. Sluttelig bringer jeg Dem Komiteens varmeste Tak for den Støtte, som De har ydet Sagen.

Med Højsættelse, et bødskift

Ad. J. Levin.

Modtaget af Hr. Vessellerer Levin 510 Kr. 97 Døre til de paa Grund af Ledoutens nødlidende A bejdere, at udbetale gennem Menighedsplejeforeningen i København, indsamlede blandt Medlemmer af den forenede danske evang.-luth. Kirke i Amerika ved Pastor Harald Jensen i Blair.

København, 21. Okt. 1899.

Skat i Nordam.

Hertil føjer vi endnu en Gang vor hjertelige Tak til enhver af Gaverne herovre. Vi føler os forvisset om, at blandt et Hjertebaand er bievne knyttet mellem Slagtererne i vort gamle Fædre Land og de nye Slagter herovre — og som enhver af vore Lesere anse vi, at denne Forbindelse, knyttet gennem en Hjalp til at bære Værdien sammen, vil saa træde rigere Betsignelse — baade for dem derhjemme og for os herovre. Gud det altid være Kendetegnet paa Danstieren i vort Riksfælleskab, som i „Danstieren“'s Lesere: „Vi takke jer, men skaar.“ — Som Apoktlen siger: Wine Børn, ladet os ikke, ikke med Død eller Tunge, men i Gerning og Sundhed.

Fra Kredsmødet i Denmark, Wis.

Den nordlige Wisconsin Kreds afholdt sit Generalsmøde i Denmark, Wis., fra 15. til 17. September. Trods de 16 a 17 Mil vi maatte køre fra Green Bay, havde en ikke lille Flok af Vælgere givet Møde. En af de tilstedeværende udtalte, at det var det bedste Møde, hun havde overværet her i Landet, om det ikke kunde siges af alle, var der dog, hos dem der havde aabnet Døret og Hjerte for Ordet, en almindelig Glæde over, at de var kommen med. Bel var vi ikke mange Prædiker, men de, der var, deltog med levende Interesse, saa man var fri for at bede nogen om at udtale sig, og Vidnesbyrdene stemte harmonisk, idet den ene ikke søgte at misforstaa den anden.

Mødet begyndte Fredag Formiddag med Hymnes ledet af Pastor Jensen, Keenah, som holdt Aabningstalen. Om Eftermiddagen indledtes Emnet: „Den sande Tro og dens Frugter“ af understegete. Jeg skal her forsiage i kort Sammenhang at fremstille nogle af de Tanker, som blev udtalte.

Det er et Emne, hvoraf vor Frelse eller Fortøvelse afhænger, og derfor af største Betydning for den enkelte. Guds Ord siger os: „Uden Tro er det umuligt at begyde Gud. Hvo som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgn.“ „Hvo, som ikke tror, skal fordommes.“ Vi le af ovenstående, at det er Salighedsforhold, om vi ikke har Troen, og ikke blot om vi ikke har Tro, thi ad Troen vi noget, men det gælder om at vi har den reite Tro; thi der er kun en Tro til Salighed, som Guds Ord siger: „En Herre, en Tro, en Daab, en Gud og alles Fæder.“

Naar vort Tema for dette Møde hedder: Den sande Tro, saa er jo bemærket, at der er flere Slags, som kaldes Tro; men der er ogsaa sagt, vi snæver ikke at have disse Ting forvekslede; vi snæver ikke at have den falske Tro; vi snæver ikke at blive bedragne med noget, der ligner Tro og dog intet andet er end Skin; vi snæver at eje den sande, ægte Tro og saa noget at vide om den, saa vi kan lende den fra de falske Værd, der falskbydes under Navn af Tro. Vi skal først se paa noget af det, mange anse for at være Troen, om vi derved kunde afværge Misforstaaelse. Der er Runtslaber om Gud, Rendskabet til den hellige Historie, som i og for sig er nødvendig, men dog kan rjes endog i saare rigt Maal, og man kan være saa vis paa dets Sandhed, at man turde ds derpaa, og alligevel være blotter for den sande Tro til Salighed. „Du tror, Gud er en, du gør vel, Djevleene tro det ogsaa og skælv.“ Man kan tro paa Forsynerens Styrelse og Herrens Omsorg for os, man kan tro paa Jesu undergørende Magt og dog mangle den sande Tro. De ti spedalske troede, at Jesus kunde hjælpe dem, men de ni havde ikke mere Brug for ham, efter at de var helbredede fra den legemlige Sygdom, kun den ene troede paa Jesus, elskede ham og hængte fast ved ham. Der er den store Rængde Menneker, der trøster sig med,

at de er fromme og ærbare Folk og saa haabe paa at saa Raade paa det sidste; de, der stole paa, at Herren skal frelse dem for deres Kirkegangs, Bønners eller andre Gerningers Skyld, alle disse bedrage sig selv, det er ikke den sande Tro, disse Menneker lever og bliver det samme som før, ja disse Ting, der i og for sig er gode, bliver disse Menneker til Synd, idet de sættes i Stedet for Kristus.

Hvad er den sande Tro? „Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses.“ En Bestandighed, alt saa ikke en Djævelsag, som en Højefring, der after snart kan dale, men en Bedbliven i Tilkiden til Herren. Den er mere end en Mening eller Ipe, som et Menneke kan faa, den er en Overbevisning i Sjælen om de Ting, som ikke ses, hvortæn med Egemets eller Kærligheds Dje. Troen betraar ikke i Mennekestens Pengvælske ti Gud, men deri at Menneket, tilgæver sig Jesu Kristi Pengvælske for os, kunget sig fast til Jesu Kristi Forsønning. Troen er en ny Liv i Mennekestes Sjæl med ny Liv og Kraft og vil, som ethvert andet Liv vil, det kan lige saa lidt skjules som Livet i Træerne kan skjules, naar Foråret kommer.

Hvorledes taas den sande Tro? Den sande Tro er en Gave fra Gud, men en Gave Herren vil give alle dem, der vil modtage den. Troen kommer med Hjælp. „Hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt.“ Selve om Troen er en Gave Gave, er det dog afværgelig af Mennekestes Stilling over for Herren, som det kommer i Betragtning af denne Gave Herren tilbyder den i Ordet og vil ved Manden virke den, hvor ikke Egenwillen hæfter ham Stolen for Døren. Det er den onde Egenwillen, som forbyrder Herrens Betsignelser ved Ordet og Alendens at komme befrugtende og levendegørende over Hjerterne. „Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det.“ Helligaanden virker Troen i dem, der ikke faa den imod; derfor bringer vi med Taalmodighed de imaa Børn til Daaben. „Saadanne høre Guds Rige til.“ I det Herren døber Barnet, virker Troen, en Barnet, ikke en bevidst Tro, senere i Livet maa det komme til den faste Overbevisning, saa man kan sige: „Jeg forlod mig fast paa Herren fra Moders Liv af.“

Menneket kan holde sig til Ord og Sakrament og derved søge Troen, eller holde sig borte fra Ord og Sakrament og modstaa Helligaandens Indflydelse, derved bliver det selv Skyld i sin Vantrø og kræves til Ansvar for at have skadt Guds frelsende Raade bort fra sin Sjæl og taget Standpunkt, som en Guds Hjende.

Troens Frugter.

Det er en kofelig Frugt af Troen, at det Menneke, der før formedelst Hjendeforholdet var dømt til en evig Død, er nu ved Troen frelst, reiser sig og har Fred med Gud, Freden, der overgaaer af Forstand, splder nu det før saa urolige og ængstede Hjerte. Et saaligt Barneforhold er indtraadt. „Jere alle Guds Børn formedelst Troen.“ Kristus maa bo formedelst Troen i eders Hjerter.“ Har Kristus toget Boflig i vore Hjerter, vil det vise sig i Hæd og Alid til al Synd. En Vælgel eiter at gøre Guds Villie i alle Ting vil fremkomme, som hos Jesus, utrykt i de Ord: „Det er min Våd at gøre hans Villie, som mig har udsendt.“ Over for Brødre og Søstre i Troen vil Frugten vise sig i indbyrdes Kærlighed, saa de naar som Lemmer paa samme Begæve. Det samme Sindelag vil være i os, som var i Kristus Jesus, der ikke saa paa sit eget, men paa hvad der var endog nyttigt. Over for Verden vil Troens Frugter vise sig i Veddynt med dem der vandre i Mørket; Delagtighed i Missionarbejdet, som Kendetegn paa den reite mednksfulde Kærlighed, der opfører sig for at afhjælpe Kæftens Nød. „Vor Tro er den Sejr, som overvinder Verden!“ J. B. Raarup, Kredsens Selt.

Fra Kredsmødet i Volk County.

Minnesota Kreds holdt sit Generalsmøde i Volk County, Wis., fra den 27. Sept. til 1. Okt. Mødet aabnedes med Gudsstjeneste af Pastor R. P. Lang i Milltown Kirke Onsdag Formiddag Kl. 10. Derefter erklærede Kredsformanden, Pastor S.holm, Mødet aabnet i den treenige Guds Naam.

Emnet: „Hvorledes fremmes bedst den indbyrdes Kærlighed i Menigheden“

blev indledt af Pastor J. Simonson. Han gik ud fra 1. Kor. 13.

Den Kærlighed, her er Tale om, er ikke den medlidte, men den, som Jesus talte om den sidste Aften for sin Død: „Derpaa skulle alle kende, at I er mine Disciple, at I have indbyrdes Kærlighed.“ Den er Mandens Frugt. Den bevarer ved Raademidernes reite Brug. Forsømmes de, tabes Kærligheden. Den første Menighed var hvo: Dag sammen om Raademidlerne. Det er ikke blot i Guds Hus, vi skal øse af Livsfæden, men ogsaa i vore Hjem. Kærligheden bevarer og fremmes ved at hvo alle Ting tilkædes — ikke Egenomme, men Søger og Glæder. Nogle er de sørgende i Jon, Trøster, trøster med Kærlighed, siger Herren (Ef. 40). Det er saa tungt at gaa ene med sine Sørger; det gør saa godt at høre et Trøstende Ord. Vi maa være staansomme i vore Domme. Vi skal ikke være med til at kote den sorte Sten. Vi maa have Jesu Sind, saa at vi kan tilgode vor søjende Brødre, ikke blot 7 Gange, men 70 Gange 7. Kærligheden maa være uden Stræmt (Rom. 12. 9 flg.). Vi maa ikke være mere i vore egne Tanker, men tænke højere om andre end om os selv.

Et høit Guds Barn har et eller flere Bønder, som Herren vil have i sin Tjeneste. Været os give Agt paa hvoandre, saa at vi opmuntre hvoandre; thi som Bønder trænger til Opmuntring nu og da, saa trænger mange Guds Børn til en Opmuntring dit letter, det giver fornyet Mod og rgt til Arbejdet. Guds Børn har en Sørg tilkædes — Sørgen over de mange, der naar Guds Rige imod. Kærligheden er stærk som Døden. Rige saa lidt som vi har erfaret i vore dage saa lidt har vi erfaret i vore aar Kærligheden. Døden stier os med sig med umodigelig Magt komme Kærligheden ind i vore Hjerter, da troen os ogsaa med. Kunde jeg dsg bli komme i Betragtning af denne vunderlige Kraft, i saa kunde jeg dog urette noget. Man arbejder og flæder og kommer dog ikke langt, thi Kærligheden fattes. Om Kristi Kærlighed p adles der Søndag efter Søndag naar Gud var elsket os, i et og ogsaa stude sig til alle hvoandre. Vi trænger til, at Kærligheden mere praktiseres i Livet. Vi arbejder at alle Kræfter, vi kude ogsaa elske af alle Kræfter. Jo mere vi kommer til at bede for et Menneke, jo nærmere kommer vi hinanden, derved fremmes den indbyrdes Kærlighed.

Kærligheden i Menigheden er et vanskeligt Udtryk. Der er dem i Menigheden, som ikke ejer Guds Kærlighed; der er blandede Elementer i Menigheden. Der kommer Nundom noget frem, der minder om Væntehunden. Det gaar her, som i Galatien: „Derfor J bide og æde hvoandre, da ser til, at I ikke fortares af hvoandre.“ Dette er Menighedens Karaktær. Der kan vi minde om Johannes' Ord: „Hvo, som ikke elsker sin Brøder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?“

Der ligger ofte et skjult Stær i Menigheden, naar en Kirke skal bygges. — Kan vi komme over det, saa er vi hjælpene. Man vil ikke alle tage fat og hjælpes ad. „Vil han ikke, saa vil jeg heller ikke.“ Ved talder det, det alvorlige Kapitel i Præstens Brevstæ.

Johannes' laa op til Hjelsetens Brevst. Jo nærmere vi kan komme Jesus, jo bedre er det. Ved for Menigheden, arbejdet for Menigheden. Vil mon ingen Ting bestille, saa gaar det galt.

En lille Pige gift paa Gaden med sin Brøder. Hun saa et Billede af Frelseren med Tornekronen. Da gift Frelserens Kærlighed op for hende, og hun udbryd: „Jeg har aldrig troet, at Frelseren kunde elske os saa høit.“ Kort efter blev hun syg og døde, og det var hendes sidste Ord i Døden. Vi ser paa Menigheden med andre Værd, end Herrens fer paa den. Jesus ser paa den med Kærlighed. Enhver Sjæl har en umaadelig Værd i Herrens Dine. Han søgte os, han slap os ikke. I sin Kærlighed lod Gud alle vore Misgerninger komme over Jesus (Ef. 53). Tank hvor modvillig og modstræbende du ofte har været. Men Herren blev dig for stærk, du kom til at elske ham igen, som har elsket dig først. Du maa udbryde: Hvo dog Jesus er gud imod mig.

Dermed sluttedes Forhandlingen over dette Emne. Om Aftenen haabte vi Gudsstjeneste i Kirken, hvor to af Prædikerne prædikede.

Næste Formiddag var der atter Gudsstjeneste i Milltown Kirke. Efter at have spist til Middag gift Luren til Lud, hvor Mødet aabnedes med Gudsstjeneste af Pastor Gertsen. Atter Gudsstjeneste om Aftenen, hvor to af

Prædikerne prædikede. Fredag Formiddag Gudsstjeneste.

Fredag Eftermiddag Forhandling over Emnet: Hvoad kan vi lære af Josef? indledet af Pastor Lang.

Der kun nogle korte Bennesrøg om den Mand, hvis Billede er tegnet saa skønt og saa udlørligt i den hellige Skrift, at det optager hele 13 Kapitler. Josef er en stor Personlighed i Guds Riges Historie. Han naar som et skønt Eksempel, men han kan ikke bli et Eksempel, det er Jesus. Vi ser Josef som et Eksempel paa, hvo Guds Naam kan virke i Hjertet. Vi ser Josef i Hjemmet som Værd, ikke som en Sladderbank, men som den, der bringer Brøderens onde Rygte til Fæderen. Vi ser ham i Provinsen, i Hjelseten, i Fængslet som den farlige, den trofaste. Vi ser ham i Værd, i Dphælsen som den, der bevarer sin Domgædd. Vi ser, hvorledes han tog sig bled paa sine Brødre. Vi ser ham paa vore Lødens Tærkel med Kærlighed til sit himmelske Fædreland og med Kærlighed til sit jordite Fædreland.

Over for Guds Riges Fjender kan vi pege paa Josef og sige: Se, her er en skøn Mand. Vi finder i Josef den lidelidende unge Mand, men den hellige unge Mand, der naar Kristellen imod.

Gud velsignede Potitar for Josefs Skuld. Herren velsigner Husbønden for Tjenestens Skuld. For Guds Værd Skuld velsigner Herren de Menneker, som de lever sammen med. Det lod ved vor Daab: „Se, jeg er med eder alle Dage.“

Josef lærte sine Brødre frit ud at sige for Kongen, hvo deres Haandtering var Guds Værd skal altid set belende for Verden, hvo de er. Jeg er Landmand, jeg er Købmand. (Ef. 10). Det det, jeg egentlig er? Nej, jeg er Kristus. Vi har egentlig ikke noget andet at gøre, end at være Kristus.

Mødet sluttedes med Gudsstjeneste. De tre Aften var der ikke noget Møde i Kirken, men Værdene indbragte et Par skønne Tæmer sammen i Pastor S.holm og nogle af de gamle Hjem.

Vedlig Værdene gift Luren til Værdtown Kirke, hvor Mødet aabnedes med Gudsstjeneste af Pastor Simonson. Om Eftermiddagen haabte vi en frugtbringende og lærerig Forhandling over Emnet: Hvoad er Menigheden gøte for at bevare Ungdommen i dens Midte. Pastor Gertsen indledede.

Referatet over dette Møde er sendt til „De Unges Blad i Amerika“, hvortil henvises.

Vedlig Aften atter Gudsstjeneste, hvor to af Prædikerne talte.

Søndag Formiddag Gudsstjeneste i alle tre Kirker. Pastor Lang prædikede i Lud, Pastor Gertsen i Milltown og Pastor A. M. Nielsen i Værdtown.

Søndag Aften Slutningsmøde i Værdtown Kirke, hvor hvo af Prædikerne talte et Ord til Afslut.

At Kirkestens Prædiker var Borggaard, Kildsig, R. Hansen og E. Nielsen freværende, hvilket vi meget bekløger, thi det var et Tab baade for Prædikerne og for Menighedene, hvor Mødet holdtes.

Med Tak for den gavrlige Modtagelse, vi var Gæstgiver for, baade af Værdstefamilien og Menighedene, bringe vi sigtede og glæde vor Vej.

Kærlig Hilsen.

J. G. Gunde sen.

Tidsgrænsen.

Grænsespørgsmaal volde ofte Værdeligheder. Spørgsmaalet om Ansættelsen af Tidsgrænsen mellem det nittende og det tyvende Aarhundrede kan ogsaa have sine Værdeligheder. Nogle mene, at fornuftige Nystaar danner Grænsen, andre, at det først kan blioe Nystaar 1901.

I et privat Brev skrev en lær Ven fornylig saaledes til mig: „Af Meddelelsen fra Skolens Nabning i „Danstieren“ Kirkeblad“ ser jeg, at du er af den Mening, at det nittende Aarhundrede vil være ude ved forstommende Nystaar. . . . Jeg synes ikke, at dette kan være rigtigt. Jeg mener nemlig, at i det Djæblit, vi skrive 1901, er det 19. Aarhundrede ude, og det 20. begyndt. For mig naar det ogsaa klart nok, at det umuligt kan være anderledes. Som Argument vil jeg blot benytte følgende:

A. aabner et Raam hos B. paa 100 Døll. Ved den bestemte Tid indfinner der sig hos B. for at tilbagebetale Summen. Da han begynder, idet han taller Summen ud, ikke med at sige 0, men derimod med 1.

Novel — omsider naar han til 99. I det han lægger dem fra sig, siger han: „Saa, nu har du faaet det fulde Hundrede. — I remain yours truly etc.“

Men B er naturligtvis af en anden Mening. Nej Tak! siger han, „maa jeg være sig“ bede om at faa den sidste Døll med. Jeg vil have det fulde Hundrede.“

Saaledes kan det 19. Aarh. for den Sags Skyld ogsaa sige: „Nej Tak, Sir! maa jeg være sig“ bede om at faa den sidste Døll med. Jeg vil have det fulde Hundrede.“ — Saalangt Brevet.

Man bedes at erindre, at det er ikke min Mening alene, der fremsættes i „Ktbl.“ Nr. 42; men det er Prædikerens og de Udtalelses og Nystaarsmøderne, som jeg meddel. Ved Forhandlinger om disse Mødets Afholdelse var Meningen ogsaa delt angaaende Grænsen mellem de tyvende Aarhundrede. Og hvoad skal man sige til det hele? Jeg synes, at hvo end den nøjagtigt matematiske Grænse — om der er nogen — monne ligge for Tidsberegningen, saa er det i dette Tilfælde bedst at følge den almindelige Opfattelse af Sagen, og den er og bliver ganske sikkert denne, at vi med forstommende Nystaar begynde det nye Aarhundrede. Det forekommer ogsaa mig, at der er god Mening i denne Betragtning. Et Børn i Gs. fejrer jo dog sin første Fødselsdag, ikke den Dag, det bliver født, men den Dag, der er et Aar gammelt. Ligeledes kan den Betragtning være gældende, at det gamle Aarhundrede dør, og det nye føds, naar Kl. naar tolv forstommende Nystaarsnat; og naar man skriver 1901, da er det nye Hundrebaar et Aar gammelt.

Kan man ikke faa bestemt Rede paa Sagen ved at gaa tilbage til vor Tidsregningens Begyndelse? Røppe! Thi da Abbed Dionysius opstillede den i Begyndelsen af det første Aarhundrede, gift han laa fra Aar 1 for Kristi Fødsel til Aar 1 efter Kristi Fødsel. Aaret 0 (Null) — det Aar, som skulde have fooret til Aaret 1900 — blev ikke regnet med. Derfra kan man ogsaa ingen Vejledning hente.

Men her kommer noget, hvori den af Værdstefamilien opstillede Beregning, ikke rammer det egentlige Forhold. Det er ret, at A. maa tale til 100, før hans Gæld til B. er betalt, naar han lægget den første Døll, idet han sager 1. Men saaledes taller Vorherre ikke — saa vidt jeg forner — naar han taller Aarene ud til os. Han udelader ikke Kl. Aaret, som Dionysius gjorde. Han giver os, om Verden skaar, lige saa vel Aaret, vi betegne ved Tallet 1900, som han giver Aaret, hvor vi skrive 1901. Og fordi Kl. Aaret i vor Tidsregning ogsaa er et „Nystaar“ fra Herren“ og maa tallers med, saa kan det vist ogsaa fortares at betragte det som Begyndelsen til det nye Aarhundrede.

Saa vidt jeg har kunnet skønne, saa er det ogsaa den almindelige Betragtning haabte i verdenslige og kirkelige Kredse, at Aar 1900 er det første af det nye Aarhundrede. Saaledes skal Værdensubstitionen i Paris holdes i Sommeren 1900, og hvortænder der end har været sagt og skrevet derom (ogsaa i Forbindelsen med den sidste Dom over Dregfus), har jeg ikke hørt det hvortæn sagt eller set det skrevet, at denne Værdensubstition skulde slutte det gamle Aarhundrede, men bestandigt, at den skal begynde det tyvende Aarhundrede. — For flere Aar siden offentliggjorde Pastor T. D. Tolmager i Washington, D. C., en Henslilling til Kirkerne om at holde en religiøs Udstillings i Jerusalem i Aaret 1900, for dengennem at vise Kristendommens verdensomspændende Magt ved Begyndelsen af det tyvende Aarhundrede. Maaft bliver der intet Henslign taget til Henslillingen; men Pastor Tolmagers Betragtning af, hvo Grænselinien ligger mellem de tyvende Hundrebaar fremgaar klart nok derfra. I en Prædiken, som Pastor A. B. Simpson (Normand for „The Christian and Missionary Alliance“) holdt den 15. Okt. d. A., sagde han: „Det er det sidste Aar af et andet Aarhundrede.“ Det er indværende Aar, han taler om, saa han maa ogsaa have den Mening, at 1899 slutter det nittende Aarhundrede.

Jeg tror saaledes, at man intet resisterer ved at følge Prædikerens Henslilling til at fejre Aarhundredets forstommende Nystaar. Skulde det senere vise sig at være fejl Beregning, saa kunne vi jo godt gentage Festsjellighederne Nystaar 1901.

Til Slutning blot det som en Akt Tæst til baade den ene og den anden; det har ikke meget at sige med Henslign til Nøjagtigheden, om man fejrer Aarhundredets Nystaar 1900 eller Nystaar 1901; thi det bliver unøjagtigt alligevel for begge Aarstifters Vedkommende. Det er nemlig godgjort klart